

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Tdo/8/2013
Identifikačné číslo spisu:	1612010124
Dátum vydania rozhodnutia:	14.03.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Hatala
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1612010124.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Daniela Hudáka na neverejnom zasadnutí konanom 14. marca 2013 v Bratislave v trestnej veci obvineného O. S. a spol. pre zločin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák., o dovolaní obvineného O. S. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. októbra 2012, sp. zn. 1To 117/2012, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Malacky zo 07. júna 2012, sp. zn. 3T 60/2012, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného O. S. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Malacky zo 07. júna 2012, sp. zn. 3T 60/2012, boli obvinení O. S. a X. S. uznaní za vinných zo spáchania zločinu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák., a to na tom skutkovom základe, že

po vzájomnej dohode, keď obžalovaný S. vystupoval pod menom Z., v rozpore s predtým ústne dohodnutými podmienkami o poskytnutí pôžičky vo výške 200 000 Sk (6 638,78 €), zneužívajúc núdzu, nedostatok vedomostí a neskúsenosť poškodeného, poznajúc zlú finančnú situáciu poškodeného, predložili dňa 09. októbra 2007 na Notárskom úrade JUDr. Ivana Lošonského, PhD. v Malackách na Záhoráckej č. 53, poškodenému Q. P. na podpis „Zmluvu o pôžičke a dohodu o uznaní a splatení záväzku“, predmetom ktorej bolo nielen poskytnutie uvedenej pôžičky, ale aj uznanie fiktívneho záväzku splatiť dlh vo výške 846 963 Sk (28 114,02 €), ktorý mal vzniknúť z nešpecifikovaných pôžičiek, ktoré mali byť poskytnuté poškodenému v roku 2005 a 2006, a „Zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva“ k bytu poškodeného v bytovom dome na O. č. XX v W. podľa znaleckého posudku v hodnote 59 900 € na zabezpečenie pohľadávok vyplývajúcich zo zmluvy, poškodenému neposkytli exempláre zmlúv, ktorý tak nepoznajúc podmienky splácania sa dostal do omeškania, pričom Katastrálny úrad Bratislava, Správa katastra Malacky pod č. B. dňa 15. októbra 2007 povolil vklad vlastníckeho práva k uvedenému bytu na obžalovaného S., čím poškodenému vznikla škoda vo výške 53 261,22 €.

Za to bol O. S. odsúdený podľa § 221 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 42 ods. 1, § 41 ods. 2, § 38 ods. 2, § 36 písm. j/, § 37 písm. h/ Tr. zák. k súhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 8 rokov a 6 mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Súd zároveň uvedeným rozsudkom zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. OT 201/2012, zo dňa 24. apríla 2012, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. mu bol uložený tiež aj trest zákazu činnosti viesť akékoľvek motorové vozidlá vo výmere 14 mesiacov.

A napokon podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bol aj spolu s X. S. zviazaní spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému Q. P. škodu vo výške 53 261,22 €.

Proti vyššie citovanému rozsudku podal obvinený O. S. v zákonnej lehote odvolanie, ktoré bolo uznesením Krajského súdu v Bratislave z 31. októbra 2012, sp. zn. 1To 117/2012, podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuté.

Dňa 12. februára 2013 bolo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky prostredníctvom Okresného súdu Malacky predložené dovolanie obvineného O. S., podané prostredníctvom jeho obhajcu a smerujúce proti obom vyššie spomenutým rozhodnutiam, kde tento ako dovolacie dôvody označil dôvody v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Tr. por.

Pokiaľ ide pritom o porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom, tak k tomuto došlo podľa názoru obvineného konkrétne tým postupom okresného súdu, že tento v rozpore s ust. § 272 ods. 3 Tr. por. nerozhodol o jeho návrhoch na doplnenia dokazovania (navrhol vypočuť 3 svedkov), uplatnených na hlavnom pojednávaní dňa 14. mája 2012. Zo zápisnice z predmetného hlavného pojednávania je zrejmé, že konajúci súd uznesením zamietol len návrhy na doplnenie dokazovania jeho obhajcu a jeho návrhmi sa vôbec nezaoberal.

Čo sa týka druhého uplatneného dovolacieho dôvodu (§ 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.), tak v tomto smere obvinený uviedol, že nie je pravdou, že poškodenému P. vznikla škoda rovnajúca sa hodnote bytu, nakoľko prevod vlastníctva k tomuto bytu z vyššie menovaného poškodeného na jeho osobu bol v zmysle vtedy platnej zákonnej úpravy legálny a navyše žiadny trestný čin tomu nepredchádzal. V každom prípade však poškodený tým, že porušil ustanovenia zmluvy o pôžičke a nemal vôbec snahu poskytnutú pôžičku splatiť, ho donútil naplniť všetky zákonné a zmluvné oprávnenia a stať sa tak oprávneným vlastníkom nehnuteľnosti s jej neobmedzenou dispozíciou. Aj bez akéhokoľvek iného finančného záväzku by z dôvodu zabezpečenia záväzku poškodeného z pôžičky vo výške 200 000 Sk došlo k prevodu vlastníctva bytu na neho. Dané skutočnosti teda potom vyvracajú akékoľvek jeho trestnoprávne zavinenie, pričom je nanajvýš akademickou otázkou, či OČTK nemali za škodu vzniknutú poškodenému podľa jeho výpovede považovať rozdiel medzi dlhom poškodeného vo výške 800 000 Sk, ktorý tento popiera a ním mu poskytnutou pôžičkou.

Z vyššie uvedeného potom vyplýva, že v predmetnom prípade sa nejednalo o žiadny podvod, a že teda napadnuté rozhodnutie okresného súdu je založené na nesprávnom posúdení zisteného skutku. Uvedenú nesprávnosť nenapravil ani Krajský súd v Bratislave ako súd revízny.

Navrhuje preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom na verejnom zasadnutí vyslovil, že oboma napadnutými rozhodnutiami, ako aj v konaní im predchádzajúcim bol porušený zákon v ust. § 2 ods. 10, ods. 12, § 272 ods. 3 Tr. por. v jeho neprospech a zároveň aby tieto rozhodnutia zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Okresný prokurátor v rámci svojho písomného vyjadrenia k podanému dovolaniu uviedol, že podľa jeho

názoru boli v danom konaní vykonané všetky relevantné dôkazy, pričom obe napadnuté rozhodnutia považuje za správne a zákonné, ich odôvodnenia za podrobné a presvedčivé. Čo sa potom týka uplatnených námietok, tak týmito obvinený vlastne napáda len skutkové zistenia, ktoré však ale s poukazom na ust. § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nemôžu byť predmetom preskúmania v dovolacom konaní.

Na základe uvedeného preto navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1, veta prvá Tr. por., keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo a podal riadny opravný prostriedok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zjavné, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 371 ods. 4, veta pred bodkočiarkou Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. a/ až g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom.

Podľa § 371 ods. 5 Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. i/ a podľa odseku 3 nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného.

Podľa § 374 ods. 3 Tr. por. v dovolaní možno uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Podľa § 385 ods. 1 Tr. por. dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Pokiaľ ide o obvineným uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., tak z jeho znenia ako aj z inštitútu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku je zjavné, že trestné konanie je v zásade dvojinstančné. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o dovolaní je potom viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie. Rovnako nie je oprávnený ani posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu.

V dôsledku uvedeného iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno potom vyvodzovať predmetný dovolací dôvod. Ten je totiž daný len v tých prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení.

Ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. teda vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je

posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Z príslušnej časti odôvodnenia posudzovaného dovolania obvineného O. S. (zodpovedajúcej tomuto dôvodu) pritom vyplýva, že v tejto menovaný napáda len skutkové zistenia a závery oboch vo veci konajúcich súdov, s ktorými sa nestotožňuje a v dôsledku toho potom odvodzuje i nesprávne posúdenie jeho konania ako trestného činu podvodu. Keďže však ale s poukazom na už vyššie uvedené je revízia skutkových zistení v dovolacom konaní vylúčená, predmetné námietky je potrebné považovať za irelevantné, pričom skutok, tak ako bol ustálený prvostupňovým súdom a následne bezo zmeny akceptovaný súdom odvolacím aj podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napĺňa všetky zákonné znaky (objektívne i subjektívne) skutkovej podstaty zločinu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. V tomto smere nebolo teda zistené žiadne pochybenie.

Čo sa týka druhého v dovolaní naznačeného dôvodu dovolania (§ 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.), tak tu tunajší súd v súlade s ust. § 371 ods. 4, veta pred bodkočiarkou Tr. por. skúmal v prvom rade to, či okolnosť v tejto súvislosti uvedená bola obvinenému známa už v pôvodnom konaní a či ju namietal najneskôr v konaní pred odvolacím súdom. Pretože porušenie práva na obhajobu v dôsledku nerozhodnutia o jeho návrhoch na doplnenie dokazovania zo strany súdu (§ 272 ods. 3 Tr. por.) bolo vytýkané už v písomnom odvolaní, predmetná podmienka bola v danom prípade splnená.

Vo vzťahu k samotnej výhrade obvineného O. S. treba potom poukázať predovšetkým na tú skutočnosť, že je síce pravdou, že zo zápisnice o hlavnom pojednávaní vyplýva len to, že vyššie menovaný dňa 14. mája 2012 navrhol doplniť dokazovanie výsluchom brata poškodeného, susedy poškodeného ako aj svedka, ktorý mu mal dosvedčiť, že sa s poškodeným poznal ešte v roku 2005, a že k ich vykonaniu napokon nedošlo (uznesením vyhláseným na danom hlavnom pojednávaní bolo rozhodnuté o všetkých ostatných vznesených návrhoch na doplnenie dokazovania, vid' č. I. 226 spisu), no súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozsudku na str. 9 v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr. por. jasne uviedol, že o.i. tiež aj tieto návrhy odmietol ako oneskorene podané, nakoľko sa neodvíjali od okolností, ktoré vyšli najavo až na hlavnom pojednávaní, ale nadväzovali na skutočnosti známe už z vyšetrovacieho spisu. Z uvedeného možno potom predpokladať - vychádzajúc samozrejme z toho, že zápisnica o hlavnom pojednávaní s charakterom verejnej listiny sa považuje za pravdivý obraz o tom, aký bol priebeh hlavného pojednávania, dokiaľ nie je preukázaný opak - že k vytýkanému pochybeniu, spočívajúcemu v procesne (rozhodnutím súdu) nepodloženom zamietnutí dôkazných návrhov obvineného došlo pravdepodobne len nedopatrením.

Navyše pokiaľ ide potom o napadnuté druhostupňové rozhodnutie, tak v tomto odvolací súd k predmetnej výhrade uviedol nasledovné: „Okresný súd nepochybil a postupoval správne, keď nevykonával dokazovanie v rozsahu navrhnutom obhajobou, t.j. keď odmietol vykonať obhajobou obžalovaného S. navrhnuté dôkazy výsluchom svedkov a to brata poškodeného, susedy poškodeného a svedka, ktorý mal obžalovaného viesť na stretnutia s poškodeným v roku 2005 a obhajcu JUDr. Ivana Lošonského a to nielen preto, že skutočnosti, ktoré sa mali ich výsluchom objasňovať netvorili základ skutkových zistení, pre ktoré sa súdne konanie vedie, ale aj preto, že na takýto postup súdu prvého stupňa boli dané formálne podmienky zakotvené v ustanovení § 240 ods. 3 Tr. por. ...“

S poukazom na vyššie uvedené a tiež zároveň i s prihliadnutím na to, že voči uzneseniu o odmietnutí vykonanie dôkazu nie je prípustná sťažnosť, nie je potom možné v danom prípade hovoriť o žiadnom zásadnom porušení práva obvineného na obhajobu.

V zmysle ustálenej súdnej praxe je potrebné právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Tr. por.), pričom za jeho porušenie nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por. a rovnako tak ani to, že súd, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12 Tr. por.), hodnotí dôkazy ináč než je predstava obvineného. Ak by tomu totiž tak bolo, odporovalo

by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom tak, ako na to bolo už skôr poukázané.

Z dôvodov vyššie uvedených preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.